

JIRÍ VAŠÍČEK

Tenkrát...

SUPRAPHON
STEREO
11 0428-1 3111 H

	1. strana	
1) Dalibor Basler/Vladimír Rohlena
Tenkrát
<i>Sbor Lubomíra Pánka</i>
<i>TOČR řídí Josef Vobruba</i>	3:28	
2) Miloslav Ducháč/Jiřina Fikejzová
Neměl jsem tě rád
<i>Karel Vlach se svým orchestrem</i>	3:10	
3) Camillo Bargoni/Zbyněk Vavřín
Podzimní koncert (Concerto d'autunno)
<i>Jiří Malásek – sólo klavír</i>
<i>Velký estrádní orchestr řídí Jan Frýda</i>	3:52	
4) Alfons Jindra/Jiří Horčíčka
Moc se mi stýská
<i>Orchestr Hudebního divadla v Karlíně řídí Karel Vlach</i>	3:37	
5) Zdeněk Marat/Zbyněk Vavřín
Píseň o mušli
<i>Karel Vlach se svým orchestrem</i>	3:12	
6) Oldřich Blaha/Jiřina Fikejzová
Jak malované
<i>Gustav Brom se svým orchestrem</i>	2:46	
	2. strana	
7) Ralf Arnie – Klaus Günter Neumann – Ernst Bader/Zdeněk Borovec
Tulipány z Amsterdamu (Tulpen aus Amsterdam)
<i>OSB řídí Miloš Machek</i>	2:30	
8) Gilbert Bécaud/Zbyněk Vavřín
V ten den, kdy se vrátí déšť (Le jour ou la pluie viendra)
<i>OSB řídí Erik Knirsch</i>	3:45	
9) Gilbert Bécaud/Zdeněk Borovec
Země odkud přicházím (Le pays d'ou je viens)
<i>OSB řídí Miloš Machek</i>	3:48	
10) Francis Lemarque/Vladimír Merhaut
Řidičská (Les routiers)
<i>Vladimír Truc se svou skupinou</i>	3:48	
11) Zdeněk Procházka/Karel Šiktanc
Malé náměstí
<i>Orchestr Hudebního divadla v Karlíně řídí Karel Vlach</i>	3:35	
12) Jaromír Dlouhý/Ivo Fischer
Můj rodný dům
<i>Vokální soubor Jaromíra Hniličky</i>
<i>OSB řídí Miloš Machek</i>	2:58	

nahrál řadu snímků s Orchestrem Studio Brno pod vedením dirigentů Miloše Machka či Erika Knirsche. S Brnem a Bromem se zpěvák rozloučil závěrečným koncertem 31. 12. 1961 v Gotwaldově a už druhý den se stal sólistou orchestru Zdeňka Marata, působícího v Pražském kulturním středisku. K další změně došlo až 1. září 1964, kdy Vašíček přechází do tanečního orchestru Armádního uměleckého souboru Víta Nejedlého. S tímto souborem absolvoval stovky kilometrů i desítky představení pro vojáky naší armády v roztroušených posádkách. Jedno takové vystoupení pro pohraničníky u Aše se mu však stalo osudným: chybný krok na pódiu následovala zlomenina nohy, oslabené již v raném dětství obrnou. Několik dalších let pak bylo ve znamení stálého stěhování z operačního sálu do rehabilitačního ústavu a zase zpět. Ještě nebyl zcela vyléčen a už nastaly nové problémy s opakovanou, tentokrát čtyřnásobnou frakturou nemocné nohy po autohavárii v neproniknutelné mlze na silnici západních Čech. Chirurgové ho znovu dali dohromady, i když tentokrát už s pomocí ocelových dlah a šroubů; nicméně Jiří Vašíček musel ze zdravotních důvodů zůstat plných pět let mimo dění v naší populární hudbě. A to je doba více než dlouhá, tím spíše, že se měl pokoušet o návrat na scénu právě v době, kdy na ní kraloval nový hudební styl – rock, noví mladí zpěváci a kdy většinu posluchačů tvořilo mladé publikum, pro které bylo jméno Jiřího Vašíčka zcela neznámé. Ten však vždy byl a zůstal nevyhlášeným optimistou a proto se také dokázal vypořádat se všemi záležitostmi, které mu osud připravil. V roce 1973 se opět vrací na pódium s vlastním komponovaným programem, nazvaným Zpívá a vzpomíná Jiří Vašíček, ve kterém za doprovodu připravených playbacků uvádí nejznámější písničky. V roce 1984 začíná spolupracovat v dalším programu PKS, tentokrát po boku několika známých pražských herců a za doprovodu skupiny Milana Lopaty. Doba, kdy se na žebříčku popularity určeném anketou Mladého světa o Zlatého slavíka objevoval v první dvacítkě (1962 – první ročník, jako čtvrtý muž v pořadí za Matuškou, Suchým a Chladi-lem, 1963 – druhý ročník, sedmý v pořadí, v dalších dvou letech ještě stále v polovině druhé desítky), je už nenávratně pryč. Pamětníci však na hlas Jiřího Vašíčka i jeho písničky vzpomínají dodnes. A právě jim je určena deska, příznačně pojmenovaná podle úspěšné melodie pražského autora, která se však zatoulala až do repertoáru světoznámé Brendy Lee – TENKRÁT . . .

Hlas jako zvon – tak kdosi charakterizoval znělý baryton Jiřího Vašíčka. Zpěvák, který se do historie české taneční hudby zapsal jako interpret dvou velkých domácích hitů ze začátku šedesátých let, Maratovy Písně o mušli (1961) a Baslerova pomalého valčíku Tenkrát (1964). Na profesionální scéně se ovšem Jiří Vašíček objevil už dříve, a to v pravý čas – tedy v době, která až jednostranně přála kantilénovým melodiím, lyrickým básnickým textům a také velkým hlasům, jejichž hlavní povinností bylo kultivovaně interpretovat zpěvnou melodickou linku. Ta také tehdy do značné míry spolurozhodovala o úspěchu či nezájmu u široké posluchačské obce.

Na koncertní pódium vystoupil Jiří Vašíček poprvé jako sedmnáctiletý v lednu 1950, kdy se stal novopečeným členem mládežnického Souboru Julia Fučíka. Tento soubor patřil k těm, které měly tehdy na všech stranách zelenou a tak se mladý zpěvák dostal velice brzy i do rozhlasového studia, ovšem stále ještě jen jako sborový zpěvák. Barva hlasu ho však už tehdy předurčovala do role interpreta pomalých rozmáchlých melodií. Pro sólistickou dráhu však bylo zapotřebí přece jen něco víc než mohla nabídnout praxe samouka v početném sborovém kolektivu. A tak Jiří Vašíček (nar. 6. 8. 1933 v Praze) soukromým studiem u profesorky Jeleny Holečkové-Dolanské a později u profesora Josefa Frýdla rychle doháněl vše, co pro zamýšlenou profesionální dráhu bylo zcela nezbytné. Tehdy sice ještě stále pracoval jako jemný mechanik v národním podniku Metra, ale zpívání, zkoušky, časté účinkování na veřejnosti i první zahraniční zájezdy do NDR na Světový festival mládeže (1951) či do Finska na Olympijské hry (1952) s československým kulturním programem už zcela zaplňovaly jeho volný čas.

První vážná příležitost nastoupit dráhu sólového zpěváka se naskytla v roce 1956: bylo to pozvání do rozhlasového studia k nahrání prvních snímků za doprovodu orchestru Alexe Vizváryho. Jiří Vašíček zřejmě splnil naděje do něj vkládané a tak další skladbičky doprovodil ve studiu sám Karel Vlach se svým orchestrem a po něm postupně další známá tělesa dirigentů Josefa Venculů, Jaroslava Eichtnera, Vlastimila Kloce aj. Dění na naší scéně populární hudby však tehdy bylo neskonale skromnější nežli dnes a tak zkušenosti bylo nutno získávat nejrůznějšími způsoby – na plesích i na odpoledních čajích v kavárnách či vinárnách, při účinkování k tanci i poslechu, ať už jako stálý člen či jen zaskakující host více či méně známých profesionálních, ale třeba i jen amatérských orchestrů. Popularitu bylo nutno sbírat po troškách a tak vedle rozhlasových nahrávek do programu Písničky u klavíru a občasných účinkování v teprve se rozvíjející televizi (např. v Písničkách na zítřka), v soutěžních pořadech (Hledáme písničku pro všední den), či na zatím nepočtených gramofonových deskách hlavní těžiště jeho práce spočívalo v působení v tanečních kavárnách. Postupně jsme se pak setkávali s dalšími skladbami, které se nesmazatelně zapsaly do povědomí právě ve spojení s Vašíčkovou interpretací: kromě domácích novinek to byly také zahraniční tituly, jako stvořené pro jeho lyrický baryton, např. německý valčík Tulipány z Amsterdamu, francouzské melodie zpěváka a herce Gilberta Bécauda Země odkud přicházím či V ten den, kdy se vrátí déšť, Lemarqueův popěvek Řidičská či italský Bargoniho Podzimní koncert s klavírním sólem Jiřího Malásky.

Stálé střídání angažmá však jednoho dne unaví každého zpěváka a tak Jiří Vašíček uvítal, když ho v roce 1959 ke spolupráci se svým orchestrem pozval Gustav Brom. Vašíček se pak na dva roky přestěhoval do Brna, kde také v pozdějších letech

Zpívá Jiří Vašíček

Vybral a sestavil odpovědný redaktor Sláva Kunst
Zvuková úprava a realizace Jindřich Straka
Nahrávky Čs. rozhlasu (1, 3, 7–12) a Supraphonu (ostatní) z let 1959–1975
(1–3, 5, 6 mono)

Sleeve-note © Stanislav Titzl 1989
Design © Stanislav Dvorský 1989
s použitím fotografií z archivu Jiřího Vašíčka
Odpovědná redaktorka obalu Miloslava Kulhavá
Tisk Severografia Děčín